

Radiësthetische diagnostiek binnen de tandheelkunde

Binnen de biologische tandheelkunde kan diagnostiek met de biotensor waardevol zijn, omdat dit met weinig tijdinvestering veel inzicht kan geven in het bio-energetische systeem van de patiënt.

N. Westerman

Inleiding

De biologische tandheelkunde maakt gebruik van meerdere testmethoden van de niet-reguliere geneeskunde, zoals de elektroacupunctuur, kinesiologie, Vegatest, VAS, en radiësthetische technieken. Deze hebben twee verschillende toepassingsgebieden:

De eerste toepassing is de diagnostiek naar *lichaamsbelasting* vanuit het gebit. Het gaat dan om haarden en stoorvelden binnen tanden, kiezen en kaak, en om toxische belasting van het lichaam vanuit vullingmaterialen. Het bekendste voorbeeld van het laatste is uiteraard amalgaambelasting. De tweede toepassing is het opsporen van *pathologie* binnen het gebit zelf. Wat dit laatste betreft moet niet zozeer gedacht worden aan geringe cariës. De niet-reguliere testmethoden zijn niet in staat om 'een gaatje' vast te stellen. Pas bij meer uitgebreide cariës mag van de gangbare testmethoden worden verwacht dat het onderzoek iets oplevert. Maar bij ontstekingen, abscessen en chronisch-degeneratieve aandoeningen van gebitselementen kunnen de niet-reguliere testmethoden een dankbare aanvulling betekenen bij het reguliere tandheelkundige onderzoek. Dat is dus juist het geval bij aandoeningen die niet direct á vue waarneembaar zijn.

Elektroacupunctuur, de Vegatest en kinesiologie zijn relatief bewerkelijke methoden. Het enorme voordeel van radiësthetische diagnostiek is de handzaamheid en de snelheid. Daar is in voorgaan-

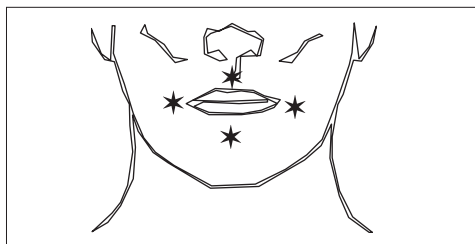
de artikelen in *TIG* uitgebreid op ingegaan (Westerman, 2002a, 2002b, 2003a, 2003b, 2003c). Daarin werden ook de diverse diagnosticeermethoden beschreven: de HP-test, de Potentiaaltest, de Polariteitstest en de Beziehungstest. Met de HP-test (de Haakse Potentiaal-test) kan worden bepaald of er een verstoring is, ja of nee. De potentiaaltest biedt een maat voor vitaliteit of pathologie. De polariteitstest biedt inzicht in de aard van verstoring: yang of yin. De Beziehungstest maakt gebruik van een vergelijking met een referentiemateriaal (bijvoorbeeld een vulmateriaal), waardoor vaak meer specifieke conclusies over de verstoring zijn te trekken. In het volgende wordt hun toepassing in de tandheelkunde behandeld.

Screening met de HP-test

Onderzoek naar het gebit is het snelst te doen met de HP-test. Daarmee is element-pathologie te vin-

Figuur 1

De kwadrant reflexpunten van het gebit

Figuur 2
Screening met de HP-test van het reflexpunt dat indicatief is voor het rechter boven- en ondergebit

Figuur 3
Screening van elementen met de HP-test van de linker bovenkaak via de wang

Figuur 4
Direct onderzoek van elementen met de HP-test

Figuur 5
Potentiaalonderzoek, met biotensor in de O-positie en tandelektrode als sensor. De potentiaal van een element is maat voor haar vitaliteit.

Figuur 6
Idem, met de biotensor in de I-positie. Bij pathologische elementen wijzen rechtsrotaties op ontstekingen en linksrotaties op degeneratieve processen.

den, ook als die nog maar weinig ernstig is. Het is niet nodig om alle individuele gebitselementen, de tanden en kiezen, stuk voor stuk te onderzoeken zoals voor een algemeen lichamelijk radiësthethisch onderzoek zou zijn te verwachten. Er zijn vier kwadrant reflexpunten rond de mond die voor een eerste screening kunnen de worden gebruikt (zie figuur 1, p.349).

De kaaktest-kwadrantpunten

Het punt in de mediaanlijn direct boven de bovenlip is indicatief voor de bovenkaak, het punt direct onder de onderlip, eveneens in de mediaanlijn, voor de onderkaak, en verder zijn er twee punten direct links en rechts naast de mond die indicatief zijn voor de rechter- respectievelijk de linkerzijde van het gebit.

Als stimulatie van één of meer van deze punten (door aanraken met een vinger of een voorwerp) de lichaamspotentiaal perverteren (*TIG* 19(3)), dan is dat kwadrant niet in balans en kunnen de elementen elk op zich worden onderzocht. Dat kan van buitenaf via druk op de wang worden gedaan, maar uiteraard meer doeltreffend met een tandelektrode in de mond.

Elementen die in de HP-test pathologisch zijn, kunnen nader worden geëvalueerd met de andere testmethoden.

Potentiaalonderzoek

Voor het potentiaalonderzoek wordt het gebitselement aangeraakt met een sensor, bijvoorbeeld een tandelektrode, die via een geleidende kabel (of draadloos via een zender-ontvangersysteem) met de achterzijde van de biotensor is verbonden. De biotensor wordt daarbij in O-positie gehouden. Onderzoek van de potentiaal van elementen die pathologisch zijn in de HP-test heeft twee betekenissen.

De eerste is dat de hoogte van de potentiaal iets zegt over de vitaliteit van een element. Hoe hoger de energie, hoe vitaler. Een dood element heeft een potentiaal die vrijwel nul is.

De tweede betekenis van potentiaalonderzoek van individuele pathologische elementen, is als indicator van de ernst van de pathologie als een perverse potentiaal wordt gevonden. Bij een perverse potentiaal bij potentiaalonderzoek is meer dan 50% van de energie van het betreffende element pathologisch.

De HP-test is een gevoelige test: bij geringe pathologie van een gebitselement laat de test dat al zien. Voor het bepalen van de graad van aantasting van gebitselementen is het potentiaalonderzoek goed te gebruiken. Daarbij is de grootte van de uitslag, bij testen op perverse potentiaal, indicatief is voor de hoeveelheid energie ter plaatse van een element. Bij gezonde structuren is de grootte van de op-en-neer gaande beweging maat voor de vitaliteit; bij pathologische elementen is de grootte van de heen-en-weer gaande beweging maat voor de energieverstoring. Bij een ontstoken element kan bijvoorbeeld een zeer grote perverse potentiaaluitslag worden gevonden.

De tandelektrode heeft twee verschillende functies, sensor of inductor, afhankelijk van de test waarin de elektrode wordt gebruikt.

Bij de potentiaaltest is de tandelektrode een *sensor* die informatie doorgeeft naar de biotensor. Er is verbinding – een geleidende metalen draad – tussen de elektrode en de biotensor; dit is in Figuur 4 te zien.

Bij de HP-test is de tandelektrode een *inductor* die het element stimuleert. Er is geen connectie met de biotensor. De biotensor registreert de energetische respons van het gebitselement, in reactie op contact met de tandelektrode.

Polariteitonderzoek

Voor polariteitonderzoek is de testopstelling is gelijk aan die bij potentiaalonderzoek, alleen wordt de biotensor hierbij in I-positie gehouden. Als in de HP-test element-pathologie is gevonden, dan is via de polariteitstest de aard van de aandoening te bepalen. Bij pathologische elementen (pervertering in de HP-test) wijzen rechtsrotaties vooral op ontste-

kingen en linksrotaties op degeneratieve processen. Geringe rechtsrotaties en geringe linksrotaties over gebitselementen zijn in deze test normaal. Relatief krachtige rotaties over elementen zijn daarentegen zijn een maat voor de graad van verstoring: rechtsdraaiend voor ontstekingen en ontstekingsachtige processen (*yang*), en linksdraaiend voor degeneratieve processen en vaatafsluiting (*yin*).

Met 'relatief' krachtig wordt bedoeld dat de intensiteit van de rotaties moet worden bezien in verhouding tot de gevonden potentiaal bij direct potentiaalonderzoek. Geringe rotaties bij een zeer hoge potentiaaluitslag hebben veel minder betekenis dan even grote rotaties bij een zeer geringe potentiaaluitslag. De potentiaal geeft de hoeveelheid energie weer, de intensiteit van de rotaties in de polariteitstest geven aan welk deel van die energie op *yin* berust en welk deel op *yang*.

Een perverse polariteit over een element is indicatief voor een focus. Maar ook relatief krachtige rechts- of linksrotaties kunnen er op wijzen dat een element een focus herbergt. Op de focus-diagnostiek wordt hieronder nog teruggekomen.

De Beziehungstest

In de Beziehungstest kan verdere informatie worden ingewonnen over de aard van de verstoring. Daartoe wordt een vergelijking gemaakt met bekende materialen. De biotensor wordt tussen het gebitselement en de vergelijkingstof gehouden; de beweging geeft aan of die gerelateerd zijn of niet. Met de Beziehungstest kunnen onder meer indicatoren, nosoden, pathologische grondsubstanties, toxinen en tandvullingmaterialen, e.d. worden getest, en materialen die in bruggen, plaatjes, beugels, implantaten, enzovoort worden toegepast. De test geeft aan of die wel/niet compatibel zijn met het lichaam. De test kan worden uitgevoerd ten opzichte van het gebit als geheel, of ten opzichte van individuele elementen, dus gelokaliseerd. Voor een gelokaliseerde test is het handzaam om met een sensor te werken die via een geleidende kabel (of

draadloos via een zender-ontvangersysteem) met de biotensor is verbonden. De sensor (bijvoorbeeld een tandelektrode zoals die binnen de elektroacupunctuur wordt gebruikt) wordt dan met een gebits-element in contact gebracht, met de biotensor wordt rechtstreeks ten opzichte van de testampullen of testsubstanties getest.

Er kunnen binnen de tandheelkunde drie verschillende toepassingen voor de Beziehungstest worden onderscheiden.

De eerste is driedelig en bestaat uit de diagnostiek naar gebitsaandoeningen, de identificatie van niet-zichtbare materialen die binnen het gebit zijn toegepast en het onderzoeken of materialen die binnen het gebit zijn toegepast een belasting opleveren voor de patiënt.

De tweede toepassing is een materiaaltest op verdraaglijkheid voor de patiënt van materialen waarvan wordt overwogen ze binnen het gebit te gebruiken.

De derde toepassing is het uittesten van medicamenteuze therapie en de instellingen van therapie-apparatuur voor het gebit.

Afhankelijk van het type testampul en de testomstandigheden geldt het waardeprincipe, of de Ident-respons, van de Beziehungstest. Wordt volgens het waardeprincipe getest dan is Beziehung bij diagnostisch onderzoek indicatief voor de aandoening die de testampul voorstaat. Bij de materiaaltest staat Beziehung voor: verdraaglijk. Bij het uittesten van medicamenten en behandelmethoden voor: therapeutische waarde.

Als volgens de Ident-respons wordt getest, dan is juist Trennung indicatief. Trennung heeft bij de Ident-respons de betekenis van identificatie. Dezelfde conditie als zich binnen de testampul bevindt, is binnen de patiënt (of binnen diens tand of kies die getest wordt) aanwezig.

Door ongepotentieerde en laaggepotentieerde toxinen en pathologische grondsubstanties e.d. tot potentie D7 of C7 te inverteren met bioresonantie-apparatuur, kan de Ident-respons bij de diagnostiek goeddeels worden vermeden. Bij testen ten opzich-

te van geïnverteerde informatie is Beziehung indicatief voor de aanwezigheid van de betreffende aandoening. Het alternatief is te testen met toxinen en nosoden in homeopathische potenties hoger dan D7 of C7. Ook dan is Beziehung indicatief voor belasting.

'Infilteren' van gebitselementen

In de serie artikelen over Rathega is de filtertestmethode niet eerder beschreven. Deze methode wordt gebruikt om meer selectief, en daardoor meer specifiek informatie te kunnen verwerven. Dit is een gevorderde meetmethodiek. In de gebitsdiagnostiek kan daarmee elk individuele element lokaal worden getest. In het kort gaat het om het volgende principe: filteren is gebaseerd op een biofysische respons bij stimuleren van pathologische informatie. Het hele systeem kan reageren – in een poging tot compenseren – wanneer een pathologisch proces wordt geactiveerd. De hele systeemreactie wordt daarin dus momentaan bepaald door het pathologisch proces. Deze systeemrespons van het organisme leidt tot een toename van de radiësthetische afwijkingen ter plekke; dat is met de biotensor goed waarneembaar.

Figuur 7

De Beziehungstest waarbij een medicament ten opzichte van de patiënt wordt getest. Door dicht in de buurt van het gebit te testen wordt de test specifiek daarop gericht.

Dit kan worden verklaard vanuit een toegenomen operantie van de betrokken resonantiesystemen. Behalve de activering van de gestimuleerde informatie echter, wordt alle overige pathologische informatie geïnhibeed. Als bijvoorbeeld het reflexpunt van de galblaas (mits die pathologisch is) wordt gestimuleerd door met de vinger druk op het punt uit te oefenen, dan 'wordt' de patiënt als het ware biofysisch een galblaas. Alle overige pathologie valt weg – met de biotensor worden op anatomische locaties van de overige pathologie vrijwel geen afwijkingen meer gevonden, indicatoren voor andere pathologie en orgaanampullen voor andere pathologische organen spreken niet meer aan in de Beziehungstest, enzovoort.

Stimulatie van pathologie bewerkstelligt een zodanig krachtige accentuering van de pathologie dat onder die stimulatie een verregaand selectieve diagnostiek en therapie mogelijk is. Een gebitselement kan biofysisch worden 'ingefilterd' door een zo eenvoudige handeling als het uitvoeren van enige druk met een voorwerp (bijvoorbeeld een tandelectrode) op het element. Er kan ook met een vinger van buitenaf, door de wang heen, op het element worden gedrukt. Om een hand vrij te houden, kan een assistent(e) of de patiënt de stimulatie uitvoeren. De patiënt transformeert door de stimulatie, biofysisch gezien, in het betreffende element. Alle indicatoren en testsubstanties die worden getest hebben nog maar uitsluitend betrekking op de betreffende tand of kies. Er wordt getest onder 'infilteren' van het element.

Diagnostiek

Er staan enkele indicatoren en (tot voort kort) een veelheid aan nosoden ter beschikking waarmee met de Beziehungstest een specifiek diagnostisch onderzoek van het gebit mogelijk is. Dergelijk onderzoek kan een aanvulling betekenen op het reguliere tandheelkundige onderzoek. Zo zijn er indicatoren voor toxische belasting, voor haarden en stoorvelden, voor bacteriële en virale ontstekingsprocessen, parasitaire infestatie, candidabelasting,

Figuur 8

De Beziehungstest onder stimulatie. De test is nu specifiek gericht op het gestimuleerde element. Dit kan diagnostisch worden toegepast (nosoden, indicatoren, vullingmaterialen) en therapeutisch (medicamenten, programma's van therapie-apparatuur).

degeneratie, energetische verzwakking, zuurstoftekort (doorbloedingsstoornissen), enzovoort. Met behulp van biologische indexen (reeksen testampullen in verschillende homeopathische potenties) kan de vitaliteit van individuele elementen worden vastgesteld. Er zijn toxinen verkrijgbaar zoals mercapton, thioglycol en thioether.

Tot voor kort waren zeer veel nosoden te verkrijgen, in potentiereeksen, met een grote betekenis voor de diagnostiek. Voorbeelden hiervan zijn de tandheelkunde-nosoden zoals gangreneuze pulpa, tandwortelgranuloom, osteomyelitis van de kaak, radiculaire cyste, tandfistel, chronische pulpitis, acute pulpitis, periodontitis, paradontose, cariës, enzovoort. En nosoden van naburige pathologische processen als angina tonsillaris, adenoïditis, sinusitis, lymfadenitis, stomatitis, gingivitis, enzovoort. De potentiëring speelt een rol bij het testen met deze middelen: bij homeopathische potenties van toxinen is beneden D7 en C7 Trennung indicatief

voor belasting. Bij nosoden in potentie hoger dan D7 en C7 is *Beziehung* indicatief voor de corresponderende aandoening.

Bij potenties beneden D7 en C7 geldt de *Ident-respons*, waarbij *Trennung* indicatief is (behalve als de informatie met bioresonantie-apparatuur wordt geïnverteerd, dan geldt het waardeprincipe van de *Beziehungstest* en is *Beziehung* indicatief).

Onder de huidige wetgeving worden nosoden steeds moeilijker verkrijgbaar. De hoop is gevestigd op handzame computerapparatuur met de gedigitaliseerde informatie van nosoden.

Indicatoren en nosoden voor algemene aandoeningen kunnen een dankbare aanvulling vormen op het radiësthethische onderzoek van het gebit. Te denken valt aan indicatoren voor psychische belasting, psychosociale belasting, geopathische belasting, elektromagnetische belasting, algemene toxische belasting, voedsel- en inhalatieallergieën, darmdysbiose, immuniteitsstoornissen, vitale uitputting, endocriene stoornissen en stofwisselingsstoornissen, enzovoort. Dergelijke testen kunnen met de *Beziehungstest* binnen enkele minuten worden uitgevoerd.

Belasting door tandvullingmaterialen

Voor lichaamsbelasting vanuit het gebit is de *Beziehungstest* de meest praktische test. Het gaat daarbij vooral om belasting door tandvullingmaterialen, zoals amalgaam. Hieronder wordt de focusdiagnostiek-methode beschreven.

De *Ident-respons* stelt alleen vast of een bepaald vullingsmateriaal aanwezig is. Dat kan diagnostisch worden gebruikt als niet bekend is welke vullingmaterialen op uiterlijk onzichtbare plaatsen zijn toegepast. *Trennung* (*Ident*) ten opzichte van het vullingsmateriaal betekent dan: het betreffende materiaal is aanwezig. Zo kan *Trennung* van amalgaam ten opzichte van een element waarbij in het verleden een apexresectie heeft plaatsgevonden, de aanwezigheid van amalgaam in een wortel van het element identificeren.

Om vast te stellen of een vullingsmateriaal schade

voor de patiënt oplevert, kan als eerste stap de *Beziehungstest* op grond van het waardeprincipe worden gebruikt. *Beziehung* ten opzichte van een testbuisje met vullingsmateriaal dat zich ook in het gebit bevindt, betekent met vrij grote zekerheid dat de patiënt van het betreffende vullingsmateriaal geen hinder ondervindt. Maar *Trennung* bewijst geenszins dat de patiënt door het betreffende materiaal belast wordt. *Trennung* wil alleen maar zeggen: 'niet goed voor', of 'slecht voor'. Ook al heeft de patiënt veel amalgaamvullingen, en roept een testbuisje met extern amalgaam *Trennung* op, dan zegt dat absoluut niet dat de patiënt een amalgaambelasting heeft. Het zegt al helemaal niet dat de patiënt zijn of haar klachten aan amalgaam te danken heeft. Amalgaam kan ook *Trennung* oproepen als een patiënt geen enkele vulling heeft. Het is een schadelijke stof. Op grond van *Trennung* ten opzichte van amalgaam in de *Beziehungstest* een gebitssanering doorvoeren, is in feite een radiësthethische kunstfout. De patiënt krijgt de verwachting dat zijn of haar klachten veroorzaakt worden door amalgaam, geeft veel geld uit aan de sanering, moet de onaangename behandeling ondergaan en kan dan achteraf worden geconfronteerd met de teleurstelling dat er geen enkele verandering in de klachten is opgetreden.

Om te weten of er van een belasting sprake is, is het nodig te testen met homeopathische potenties hoger dan D7 of C7, en met vullingmaterialen die geïnverteerd worden met bioresonantie-apparatuur. Alleen als iemand belast wordt door amalgaam, dus als de stof schade aanricht binnen het lichaam, ontstaat *Beziehung* ten opzichte van potenties hoger dan D7 en C7 van de stof. En alleen bij een amalgaambelasting ontstaat *Beziehung* ten opzichte van geïnverteerd amalgaam. Bij inverteren met bioresonantie-apparatuur kan de ingang van het bioresonantie-apparaat worden verbonden met de eigen amalgaamvullingen van de patiënt. Dat maakt de test zuiverder. Er zijn in de loop der jaren veel verschillende amalgaamlegeringen gebruikt. Het is maar de vraag of de patiënt belast wordt door het

amalgam dat zich in dát testbuisje bevindt, waar de onderzoeker toevallig de beschikking over heeft. Zeker als dat een testbuisje is uit een commercieel verkregen testset.

Maar zelfs als de patiënt door amalgam belast wordt (Beziehung ten opzichte van geïnverteerd amalgam én potenties amalgam hoger dan D7 of C7), dan wil dat nog helemaal niet zeggen dat de klachten en aandoeningen die de patiënt heeft ook daadwerkelijk door het betreffende vullingsmateriaal worden veroorzaakt! Veel belastingen zijn gemaskeerd en geven geen feitelijke symptomen. Ze dragen er dan alleen toe bij dat de balans tussen belastbaarheid en belasting bij de patiënt meer onder druk komt te staan. Het is van belang om voorafgaand aan een sanering te weten in hoeverre de klachten van de patiënt daadwerkelijk door amalgam worden veroorzaakt. Een feitelijke amalgambelasting is een indicatie voor detoxificatie van amalgam. (En eventueel voor verwijderen van amalgam uit het gebit, hoewel dat in feite alleen zinvol is om verdere belasting van het lichaam in de toekomst te voorkomen. Wanneer amalgam klachten veroorzaakt dan komt dat doorgaans door amalgam dat in de weefsels terecht is gekomen.) Maar het is voor de patiënt van groot belang om met enige zekerheid van te voren te weten, of een detoxificatie van amalgam en een eventuele gebitsanering, ook daadwerkelijk effect zullen hebben op zijn of haar klachten. Voor de arts of tandarts geldt dat hij of zij zich veel verwijten achteraf kan besparen, als voorafgaand aan de maatregelen aan de patiënt een enigszins duidelijk perspectief kan worden geboden. De dokter mag meer in de belastingen van de patiënt geïnteresseerd zijn, dan in de feitelijke aandoeningen en klachten. Maar voor de patiënt zijn het de klachten die de doorslag geven. Belastingen worden niet gevoeld, klachten wel. Vullingen laten verwijderen als dat geen enkel effect op de klachten heeft, zal uiteindelijk door veel patiënten als onacceptabel worden ervaren. De test brengt uitkomst.

Er kan radiësthethisch worden nagegaan of klachten

en aandoeningen van de patiënt door een vullingsmateriaal veroorzaakt worden. Voorwaarde hiervoor is dat de klachten en aandoeningen met radiësthethische afwijkingen gepaard gaan. Maar dat is vrijwel altijd het geval. De methode bestaat hieruit dat een aansprekende homeopathische potentie van het vullingsmateriaal met de patiënt wordt verbonden, of dat het vullingsmateriaal met een bioresonantie-apparaat wordt geïnverteerd en de patiënt met de uitgang van het apparaat wordt verbonden. In beide gevallen verdwijnen de radiësthethische afwijkingen die het gevolg zijn van de intoxicatie van het vullingsmateriaal per onmiddellijk; of ze nemen per onmiddellijk sterk af. Biofysische 'genezing' is instantaan, zonder vertraging. Het biofysische regulatiesysteem van het organisme is een elektromagnetisch systeem. Elektromagnetische processen verlopen (letterlijk) met de snelheid van het licht.

Organen of lichaamsdelen die door het vullingsmateriaal worden belast zijn dan direct niet meer pathologisch in de HP-test, ze vertonen direct geen afwijkende rotaties of een perverse potentiaal meer bij polariteit- en potentiaalonderzoek, en indicatoren en nosoden die voorheen in de Beziehungstest aanspraken doen dat meteen niet meer. In het geval dat amalgaambelasting niet de enige belasting van een pathologische structuur is, is er een relatieve afname van de testbare afwijkingen. Maar eveneens per onmiddellijk.

Alleen dán kan de conclusie worden getrokken dat het vullingsmateriaal verantwoordelijk is voor de samenhangende klacht of symptoom, als alle radiësthethische verschijnselen die met een klacht of symptoom samenhangen verdwijnen, of sterk afnemen, als het tandvullingsmateriaal wordt geïnverteerd of in een homeopathische potentie met de patiënt wordt verbonden,.

Hierboven is al genoemd dat wanneer amalgam verantwoordelijk is voor klachten en aandoeningen waar de patiënt aan lijdt, het meestal niet het amalgam in het gebit is dat de boosdoener is.

Doorgaans is dat het amalgam dat in de weefsels terecht is gekomen, nadat het uit het gebit is 'gelek-

t' en geërodeerd, dat verantwoordelijk is voor klachten en symptomen. In veel gevallen is intensieve detoxificatie van het vullingsmateriaal in eerste aanleg een belangrijkere maatregel dan het verwijderen van het vullingsmiddel uit het gebit. Dit temeer omdat verwijdering van vullingsmaterialen in nogal wat gevallen een biologisch gezien belastende ingreep is. Dat geldt vooral voor amalgaam; tijdens het wegboren komt er veel vrij, dat kan worden opgenomen in het lichaam (onder meer door inslikken van amalgaam tijdens het uitboren). De weefselbelasting neemt na een amalgaamsanering van het gebit daardoor vaak toe, en daarmee ook de klachten en symptomen van de patiënt, als amalgaam daar een rol bij speelt.

Therapie

Van de verschillende testen leent de Beziehungstest zich het beste om medicamenteuze therapie en de instellingen van therapie-apparatuur uit te testen. Beziehung betekent dat het medicament of het therapieprogramma een therapeutisch effect op de patiënt heeft. Alle denkbare medicamenten kunnen worden uitgetest. Dus niet alleen maar homeopathische middelen, maar ook orthomoleculaire preparaten, kruidenpreparaten en farmacologische middelen zoals antibiotica en pijnstillers. Door gebitselementen via stimulatie 'in te filteren' kunnen medicamenten en therapieprogramma's voor individuele tanden en kiezen selectief worden uitgetest. Als meerdere medicamenten of therapieprogramma's met Beziehung aanspreken, kan met dominantietesten worden uitgemaakt welk medicament of programma therapeutisch dominant is.

Op identieke wijze kan met de Beziehungstest een materiaaltest op verdraagbaarheid door de patiënt worden uitgevoerd. Beziehung betekent dat het materiaal waarschijnlijk goed zal worden verdragen. Trennung is indicatief dat er bijwerkingen en klachten te verwachten zijn. Biotensorstilstand ten opzichte van een materiaal betekent dat het materiaal inert is. Zeker als het een substantie is die aan erosie onderhevig is, kan beter naar een ander materi-

aal worden uitgeweken. Biotensorstilstand op het moment van toepassen betekent nogal eens dat in de toekomst toch problemen zullen optreden.

Binnen Rathega worden radiësthethische therapiecontroles gebruikt waarmee, alvorens een therapie in te stellen, kan worden nagegaan of de therapie effectief is en of te verwachten is dat de verdraagbaarheid door de patiënt afdoende is. Ook bij de materiaaltest kunnen dergelijke 'effectiviteit- en verdraagbaarheidfilters' worden toegepast. Het voert te ver om dat hier uit te werken. Een therapie criterium dat echter onder alle omstandigheden opgang doet, is dat de radiësthethische afwijkingen door de therapie worden opgeheven. Anatomische en biochemische genezing volgt na biofysische genezing. Als een therapie tot volledig biofysische harmonisatie leidt, kan verwacht worden dat er ook een effect zal zijn op de aandoeningen en klachten van de patiënt. Bij medicamenten geldt het criterium van biofysische genezing al bij verbinden van het middel met de patiënt. Een medicament is waarschijnlijk effectief, als alle radiësthethische afwijkingen die met de indicatie samenhangen waarvoor het middel is geselecteerd, bij verbinden van het middel met de patiënt per direct verdwenen zijn.

Focusdiagnostiek

Zoals hiervoor al is genoemd, kan een perverse polariteit over een element indicatief zijn dat het betreffende element een focus herbergt. Maar ook relatief krachtige rechts- of linksrotaties kunnen op een focus wijzen. Yang-foci (die vooral irritatie op afstand veroorzaken) vertonen bij polariteitonderzoek rechtsrotaties, yin-foci (die vooral energiedeficiëntie op afstand teweegbrengen) roepen linksrotaties op.

Een element met een focus is altijd pathologisch in de HP-test (dat wil dus zeggen: stimulatie van het element roept altijd pervertering op van de lichaampotentiaal). Bij direct potentiaalonderzoek wordt bij een focus vrijwel altijd een perverse potentiaal gevonden.

In het artikel over de HP-test, in *TIG* 19(3), is het be-

staan van verschillende soorten reflexpunten genoemd. Een van die reflexpunten is het Focale punt. Dit bevindt zich links en rechts op de onderrand van het jukbeen. Zie figuur 9. Het punt heeft een homolaterale betekenis. Dat betekent dat als stimulatie van het Focale punt rechts of links in de HP-test pervertering van de lichaamspotentiaal oproept, dit indicatief is voor een focus aan dezelfde kant van het lichaam. Dat kan een gebitsgaard zijn. Een acupunctuurpunt met een vergelijkbare betekenis als het Focale punt, is het punt Drievoudige Verwarmer 20 Voll, dat door de grondlegger van de elektroacupunctuur, R. Voll, is ontdekt. Dit punt ligt links en rechts in een klein groefje direct boven de bovenste aanhechting van de oorschelp op de schedel. Zie figuur 9.

Pervertering van Drievoudige Verwarmer 20 Voll is indicatief voor een homolaterale hoofdhaar, dus ook nu: aan dezelfde zijde. Het punt heeft dus eigenlijk meer betekenis voor de tandheelkunde dan het Focale punt. Het is ook gevoeliger voor hoofdhaarden dan het Focale punt. Drievoudige Verwarmer 20 Voll en het Focale punt kunnen worden gebruikt bij de diagnostiek of een pathologisch gebitselement een haar of stoorveld is. Dat kan op twee verschillende manieren worden gedaan. De eerst manier is irriterende druk met een tandelectrode uit te oefenen op een pathologisch element dat de radiësthetische karakteristiek heeft van een focus. Als een focus op deze manier wordt gestimuleerd, versterkt dit de radiësthetische afwijkingen over locaties elders die door het focus gestoord worden. De gevolgpathologie elders binnen het lichaam wordt door de stimulatie van het focus geaccentueerd. Dat geldt ook voor radiësthetische afwijkingen van het Focale punt en van Drievoudige Verwarmer 20 Voll.

Om de samenhang tussen verstoringen of reflexpunten in een lichaam te bepalen is er de dominantietest. Deze is in de artikelen over Rathega niet eerder beschreven; ook dit is een geavanceerde test. Met dominantietesten kan worden nagegaan of een locatie een andere locatie stoort. Daarmee

kan – in het bovenstaande voorbeeld – worden nagegaan of de pathologische respons van het Focale punt of Drievoudige Verwarmer 20 Voll in de HP-test betrekking heeft op een pathologisch gebitselement. In dit geval stimuleert men eerst de focus van de pathologie, en daarna het bijbehorende reflexpunt. Als stimulatie van het pathologische element pervertering oproept, die vervolgens blijft bestaan als het reflexpunt wordt gestimuleerd, dan is het element vermoedelijk een focus. Vindt testomslag plaats naar normale potentiaal, dan is het element vermoedelijk geen focus.

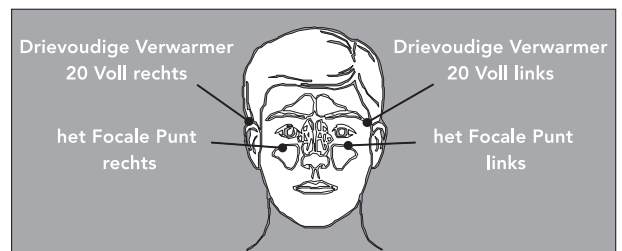
Voor het ontdekken van verborgen ontstekingshaarden kan de Beziehungstest als volgt worden benut. Er bestaan indicatorampullen voor de identificatie van haarden en stoorvelden. (De belangrijkste zijn Thuja D30+D200 en Causticum D200. De indicatorampul Spanglersan Kolloid D + Dx is selectief indicatief voor hoofdhaarden.) Als de Beziehungstest, van deze ampullen ten opzichte van de patiënt als geheel, Beziehung aangeeft, dan is dit indicatief dat de patiënt een haar of stoorveld herbergt. De bovenbeschreven methode van filteren kan worden gebruikt om individuele gebitselementen lokaal te testen om de focus te bepalen.

Conclusie

In het bovenstaande zijn praktische toepassingen gegeven – voor de tandheelkunde – van de testmethoden die in dit tijdschrift al eerder werden be-

Figuur 9

Het Focale punt en Drievoudige Verwarmer 20 Voll

schreven. Op eenvoudige en snelle wijze is daarmee onder meer te bepalen of er sprake is van pathologie (HP-test), hoe sterk de verstoring is (potentiaaltest), wat de aard van de verstoring is (ontsteking of verdichting: de polariteitstest) en in detail welke factoren daarin meespelen (Beziehungstest). Het is mogelijk om systemisch of focaal te testen; om belasting door stoffen te bepalen, maar ook om uit te sluiten of bijvoorbeeld verwijderen van amalgaam het lichaam kan ontlasten. Deze tests zijn eenvoudig te leren en toe te passen in de praktijk.

Literatuur

- Westerman, N. (1995) Uit het Rathegasysteem: de Haakse Potentiaaltest, *TIG*, 11(3), pp.163-171
- Westerman, N. (2002a) Uit het Rathega-systeem (1), Inleiding in de radiësthethische diagnostiek, *TIG*, 18(5), pp.266-273
- Westerman, N. (2002b) Uit het Rathega-systeem (2), de biofysische achtergrond van radiësthethische diagnostiek, *TIG*, 18(6), pp.326-333
- Westerman, N. (2003a) Uit het Rathega-systeem (3) De vier testmethoden (1), *TIG*, 19(2), pp.80-90
- Westerman, N. (2003b) Uit het Rathegasysteem (3) De vier testmethoden (2), *TIG*, 19(3), pp.175-198
- Westerman, N. (2003c) Uit het Rathega-systeem, Biotensor-onderzoek in de tandheelkunde, *TIG*, 19(4), pp.226-233
- Westerman, N. (2004) Integrale Geneeskunde, *TIG*, 20(2), pp.106-126

> **Samenvatting****Radiësthetische diagnostiek binnen de tandheelkunde**

Het Rathega-systeem is een radiësthetisch test-systeem, dat vergelijkbaar is met de Vegatest en met kinesiologicalische diagnostiek. Als radiësthetisch instrument wordt binnen Rathega gebruik gemaakt van een éénhandsroede, de biotensor. Hoewel de diagnostiek binnen Rathega op een radiësthetische techniek berust, is het testsysteem volkomen ingebed in de biofysische geneeskunde. Dat is de geneeskunde die als basisconcepten heeft dat het organisme een biofysisch (elektromagnetisch) regula-

tiesysteem heeft dat in hiërarchie is bovengesteld aan het humorale en neuronale regulatieniveau, en dat ziekte in principe op biofysisch regulatieniveau haar oorsprong heeft, waarbij de behandeling zich richt op het biofysische regulatieniveau. Binnen Rathega wordt de radiësthetische testmethode gebruikt voor de diagnostiek van het biofysische systeem. In dit artikel wordt een beeld gegeven van de toepassingmogelijkheden van het systeem binnen de biologische tandheelkunde.

> **Summary****Radiesthetic diagnosis in dentistry**

The Rathega-system is a radiesthetic test system, comparable with the VEGA-system and the diagnostic methods based on kinesiology. The radiesthetic test method is used for the diagnosis of the biophysical system. The radiesthetic instrument in Rathega is the biotensor, a single-handed rod, consisting of a handgrip and an antenna. Rathega

is a form of biophysical medicine. This postulates that the living organism possesses an electromagnetic system for co-ordination, which regulates the endocrine and neurohumoral processes. Rathega tests this function by using the bio-tensor. This article describes its application in dentistry.

Key words

Rathega ■ radiesthetic ■ medical radiesthetic
■ biotensor ■ biological dentistry

Auteur

N. Westerman is, na 20 jaar huisarts te zijn geweest met een consultatieve praktijk voor acupunctuur, elektroacupunctuur en bioresonantietherapie, sinds 1998 uitsluitend consultatief werkzaam. Hij heeft vooral gepubliceerd over de natuurwetenschappelijke basis van de niet-reguliere geneeskunde. Sinds 1992 heeft hij het Rathega-systeem ontwikkeld.

ADRES

Singel 197
3311 KR Dordrecht
E rathega@wanadoo.nl